

1997

únor 1997 – Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR byla zvolena nová Rada Českého rozhlasu. Nově zvolení členové Rady převzali své dekryty 11. března 1997. Tato Rada ČRo (II. volební období) působí dosud. (Dále viz 11. 3. 1997.)

11. února 1997 – Bohoslužby jsou oblíbeným pořadem ČRo 2 – Praha. Prezídium Ekumenické rady církvi o tom spravil Miloš Rejchrt z náboženské redakce Českého rozhlasu. Podle něj jsou přímé přenosy bohoslužeb na stanici Praha druhým nejsledovanějším pořadem. „Posluchači, jichž je každou neděli až 400 tisíc, vítají a oceňují ekumenicitu – pravidelné paritní střídání přenosů z katolických a nekatolických kostelů,“ citovala ČTK Rejchrt. Náboženská redakce již podle Rejchrt není listopadovým experimentem, ale má už v Českém rozhlasu pevné místo.

25. února 1997 – Poslanecká sněmovna začala projednávat zákon o zvýšení koncesionářských poplatků. Dokument poslanci schválili v tzv. prvním čtení. Zákonná úprava počítá s tím, že se rozhlasové koncesionářské poplatky zvýší z dosavadních 25 Kč na 35 Kč. Novela zákona počítá i s tím, že se poplatky budou automaticky upravovat v případě růstu nebo poklesu inflace. S automatickou valorizací se počítá v případě, že inflace přesáhne pět procent. (K tématu zvyšování koncesionářských poplatků viz 27. 2., 21. 3., 16. 4., 9. 5., 23. 5., 12. 6. a 1. 7. 1997.)

27. února 1997 – Sdružení pro rozhlasovou tvorbu (SRT) napsalo dopis poslancům v souvislosti s projednávání novely zákona o rozhlasových poplatcích. Předseda SRT Jan Halas žádá poslance, aby při projednávání výše koncesionářských poplatků brali na vědomí rozhlasovou dramatickou tvorbu, která sice patří k finančně nejnáročnějšímu typu pořadu, její přípravou však vznikají trvalé kulturní hodnoty. „Výše poplatku tak ovlivní i kvalitu vysílání,“ napsal předseda STR v dopise Poslanecké sněmovně.

11. března 1997 – Předsedou nové Rady Českého rozhlasu se stal Vladimír Poštulka. Zvolen byl na mimořádném jednání devítičlenné Rady ČRo – to jednomyslně. Publicista, textař a scenárista Vladimír Poštulka, zvolený za ODA, usedl do Rady ČRo dvakrát. Poprvé jej poslanci zvolili v roce 1993 a podruhé o čtyři roky později. Na funkci předsedy a člena Rady ČRo rezignoval Vladimír Poštulka 28. ledna 1999 – a to v souvislosti s údajným střetem zájmů kvůli propagaci časopisu Labužník v Českém rozhlase (viz příslušné datum). Místopředsedy Rady se stali její staronový člen Pavel Scheufler a spisovatelka Lenka Procházková. Bývalý předseda Rady Zdeněk Susa, který byl znovu zvolen jejím členem, kandidaturu na předsedu odmítl. Podle nového předsedy Rady jsou největšími problémy ČRo vlekloucí se prodej pankráckého rozhlasového střediska a stabilizace regionálních studií tak, aby byly na stejné kvalitativní úrovni. „U některých studií se to daří, u některých je to zatím ještě pořád ve vývoji,“ citovala ČTK Vladimíra Poštulku.

20. března 1997 – Rozestavěnou budovu Českého rozhlasu v Praze na Pankráci se dosud nepodařilo prodat, napsaly Lidové noviny. Podle informací deníku je budoucnost nedostavěné budovy stále otevřená. „Nemohu vůbec říci, kdy to bude realizováno. Můžu jen konstatovat, že již včera bylo pozdě,“ odpověděl na otázku LN, kdy lze očekávat prodej budovy, náměstek generálního ředitele ČRo Petr Nagy, který je prodejem pověřen. Do druhé veřejné obchodní soutěže (viz 27. 3. 1996) se přes prodloužení termínu žádný zájemce nepřihlásil a ČRo se podle Nagye od září 1996 snaží o prodej přímým jednáním se zájemci i přes realitní kancelář. Nagy odmítl LN sdělit počet zájemců, s nimiž ČRo o prodeji budovy jedná. „Je jich více než tři a méně než deset,“ uvedl pouze s tím, že jednání se žádným ze zájemců nepokročilo do závěrečné fáze. Nagy přitom nevyloučil možnost, že se budovu prodat nepodaří. „Myslím si, že dnes jsou předpoklady, že se budovu podaří prodat, ale netroufám si říci, zda to skutečně prodáme či ne,“ uvedl doslova. Přes potíže s hledáním zájemce ČRo odmítá jednat s firmou NiKO, která podle ředitele Ivana Svobody stále o koupi neztratila zájem. „Je to partner, který nesplnil své sliby, a pokud nezplatí dlužných 66 milionů a nedoloží svou solventnost, nemá s ním cenu jednat,“ vysvětlil Nagy. Svoboda přes nezájem ČRo věří v obnovení jednání a je připraven se dohodnout i na smazání dluhu tím, že by příslušné peníze byly investovány na asanaci budovy od azbestu, jehož obsahuje objekt jedenáctinásobek množství povoleného hygienickou normou. Právě vysoký obsah azbestu byl podle Svobody důvodem, proč po vítězství jeho společnosti v prvním kole řízení odstoupili již dojednaní investoři a NiKO nemohla zaplatit (viz Lidové noviny, 20. 3. 1997). (Viz 3. 4. a 12. 6 1997.)

21. března 1997 – Soukromá rádia nesouhlasí s vysíláním reklamy v Českém rozhlase. Napsaly to Lidové noviny v souvislosti s prohlášením Asociace provozovatelů soukromého vysílání (APSV). S uvažovaným zvýšením poplatků za rozhlasový přijímač žádají soukromá rádia nejen omezení reklamy v Českém rozhlasu, ale i odstranění veškerých jeho komerčních aktivit. ČRo se tomu brání. „Omezení reklamního času v Českém rozhlase na 0,2 procenta nepřineslo takřka žádný efekt a ne-

přinese ho ani do budoucnosti," tvrdí v prohlášení pro poslance APSV sdružující dvě celoplošné a 59 lokálních a regionálních rozhlasových stanic. Podle prezidenta Asociace Michala Zelenky se ČRo značnou část výpadku příjmů z reklamy způsobeného snížením reklamního času podařilo nahradit „využíváním neomezeného prostoru pro sponzoring, podporu prodeje (např. soutěže, kvízy)". Argumentuje přitom odhady vypracovanými Asociací, podle kterých se pro ČRo roční příjem z reklamy po omezení z jednoho na 0,2 procenta vysílacího času snížil v roce 1996 ze 100 na zhruba 80 milionů korun a v roce 1997 by měl dosáhnout 90 milionů. Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek na dotaz LN uvedl, že hrubé výnosy reklamy představovaly v roce 1996 částku 61,7 milionu korun. Ze sponzoringu výtěžil ČRo podle svého ředitele 8,8 milionu korun, tedy asi 0,7 procenta celkových příjmů. Podle Zelenky se ČRo na hrubém obratu v národní rozhlasové reklamě podílí přibližně 20 procenty, přičemž čistý roční příjem všech soukromých stanic tvořil v roce 1996 jen 60 procent rozpočtu ČRo. Přitom podle odhadu ředitele rozhlasu Ježka by v případě očekávaného zvýšení rozhlasového poplatku na 35 korun měsíčně měl napříště výnos z reklamy tvořit pouze 3,9 procenta celkových výnosů. Dopad případného zrušení reklamy ve veřejnoprávních médiích by tedy pro ČRo nebyl podstatný, Ježek by podle svého vyjádření pro LN se zrušením reklamy souhlasil „pouze při odpovídajícím zvýšení rozhlasových poplatků". Protože prý vzniklá situace „v podstatě znemožňuje provozovat celoplošné soukromé vysílání s přiměřeným ziskem", apeluje APSV na poslance, aby v souvislosti s uvažovaným zvýšením poplatku za rádio z nynějších 25 na 35 korun z veřejnoprávního vysílání zcela odstranili veškeré komerční aktivity, zejména sponzoring a tzv. podporu prodeje (viz LN, příloha Média a komunikace, 21. 3. 1997).

22. března 1997 – Nová grafická značka Českého rozhlasu získala titul Logo '97. V rozhovoru pro ČTK to oznámil generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. Stejná ocenění byla na přehlídce zorganizované sdružením ProLog udělena v konkurenci padesáti převážně soukromých subjektů i dalším dvěma firmám. (Další podrobnosti k logu Českého rozhlasu viz 20. 9. 1995.)

1. dubna 1997 – Zemřel zpravodaj Českého rozhlasu ve Velké Británii Karel Kyncl. Zemřel po těžké nemoci ve věku 70 let. V rozhlase začínal v letech 1943–1948 jako člen Dismanova rozhlasového dětského souboru. Poté nastoupil do zahraniční redakce Čs. rozhlasu a stal se zpravodajem v New Yorku. V období normalizace byl z rozhlasu propuštěn, střídal zaměstnání. V roce 1983 přijal nabídku azylu od britské vlády a stal se postupně spolupracovníkem BBC, Svobodné Evropy a některých exilových časopisů. V roce 1990 začal opět pracovat jako zahraniční redaktor Čs. rozhlasu a po rozpadu federace Českého rozhlasu ve velké Británii.

3. dubna 1997 – Prodejní cena rozestavěného střediska rozhlasu v Praze na Pankráci se zřejmě sníží pod miliardu korun. Na tiskové konferenci to připustil generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. „Je zřejmé, že pankrácký mrakodrap neprodáme za původně požadovaných 1,35 miliardy korun, ale za částku o několik stovek milionů korun nižší. Je předpoklad, že dosažená cena bude pod miliardu korun," citovala Ježka ČTK. Zhruba okolo jedné miliardy korun si pak podle jeho slov ještě vyžádá nutná dostavba objektu. Po dvou neúspěšných veřejných soutěžích hledá pro ČRo kupce pankráckého střediska společnost Colliers International.

16. dubna 1997 – Sněmovní výbor pro vědu, vzdělání a kulturu podpořil novelu zákona o koncesionářských poplatcích. Výbor doporučil sněmovně zvýšení poplatků a zároveň navrhl vypuštění valorizační klausule z návrhu novely. Námitky poslanců shrnul předseda kulturního výboru Michal Prokop (ODA), když vyslovil obavu, že by automatická valorizace koncesionářských poplatků „odblokovala" již tak nedostatečný mechanismus kontroly hospodaření ČT a ČRo a odstranila by i tlak na racionalizaci nákladů.

9. května 1997 – Za používání rádia se po plánovaném zvýšení poplatku bude platit zřejmě o dvě koruny více, tedy nikoli 35, ale 37 korun měsíčně. Vyplývá to z dohody mezi Českým rozhlasem a soukromými rádii, o níž informovaly Lidové noviny. Dvoukorunové zvýšení plánovaného rozhlasového poplatku je výsledkem dohody mezi veřejnoprávním Českým rozhlasem a Asociací provozovatelů soukromého vysílání. ČRo v ní přistoupil na snížení vysílání reklam z 0,2 procenta vysílacího času na maximálně tři minuty pro každý celoplošný okruh a pět minut pro regionální okruhy denně s tím, že čas nevyužitý na jednom kanálu nebude moci být převeden na kanál jiný. Kompenzací za snížené příjmy z reklamy má být právě dvoukorunové navýšení oproti zamýšleným 35 korunám na 37 korun měsíčně. Soukromí vysílatelé se v dohodě na oplátku zavázali vysílat účinnou reklamní kampaň za placení rozhlasových poplatků, které ČRo živí. Dohodu uvítali členové sněmovní mediální komise a podle LN se dá očekávat, že některý z nich ji při projednávání novely zákona vznesl ve formě pozměňovacího návrhu (viz Lidové noviny, 9. 5. 1997). (Viz následující datum.)

- 23. května 1997 – Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR schválila novelu zákona o koncesionářských poplatcích. Normu však ještě musí schválit Senát.** Zákon předpokládá zvýšení poplatků za televizi ze současných 50 na 75 korun a za rozhlasový přijímač z 25 na 37 korun měsíčně. Tento poplatek však nebude v budoucnu při inflaci nad pět procent automaticky valorizován, jak předpokládal původní návrh. Od platby poplatků budou nově osvobozeni nevidomí a neslyšící občané a domácnosti, jejichž příjem nepřesahuje 1,4násobek životního minima (dosud to byl pouze 1,15násobek). (Dále viz 12. 6. 1997.)
- 3. června 1997 – SPT Telecom hodlá v dohledné postupně zcela zrušit rozhlas po drátě. Informuje o tom deník Právo s odvoláním na mluvčího Telecomu Evžena Staňka.** Rozhlas po drátě využívá 200 000 jednotlivých účastníků a 27 000 podniků. SPT Telecom na této službě ročně prodělává kolem 200 milionů korun. Celkový přirozený útlum lze očekávat do konce roku 1998, i když alternativou stále zůstává odprodej celé sítě či určitých lokalit. O vzniku – v minulosti populárního – „drátáku“ rozhodla vláda v roce 1953. Rozhlas po drátě byl zřízen pro účely civilní obrany k rychlému informování obyvatelstva, protože vysílání éterem je možné v mimořádných situacích rušit. Rozhlas po drátě umožňuje poslech pouze jednoho programu v monofonním provedení. Zkušební vysílání bylo zahájeno v roce 1954 na Kladensku. Kompletní síť byla vybudována v letech 1956 až 1962. Své programy prostřednictvím rozhlasu po drátě šířil Československý a později i Český rozhlas (viz deník Právo, 3. 6. 1997). (Dále viz 28. 2. 1999.)
- 12. června 1997 – Senát Parlamentu ČR schválil novelu zákona č. 135/1997 Sb. Norma zvýšila koncesionářské poplatky u rozhlasu na 37 korun měsíčně a upravila vysílání reklamy v Českém rozhlasu.** Podle zákona nesmí v případě Českého rozhlasu přesáhnout čas vyhrazený reklamě tři minuty z denního vysílacího času na každém celoplošném okruhu a pět minut z denního vysílacího času na každém regionálním okruhu. Čas pro reklamu nevyužitý na některém z okruhů nesmí být použit na okruhu jiném. (Viz 1. 7. 1997.)
- 12. června 1997 – Cena pankráckého „mrakodrapu“ Českého rozhlasu možná nepřesáhne půl miliardy korun. Vyplývá z rozhovoru předsedy Rady ČRo Vladimíra Poštulky pro ČTK.** Výnos z prodeje rozhlasového střediska v Praze na Pankráci zřejmě nepřesáhne 500 milionů korun, ačkoli kupní cena byla stanovena na 1,35 miliardy korun. Poštulka zároveň řekl, že „návrh definitivní smlouvy“ o prodeji zmíněné nemovitosti by měl být připraven během dvou týdnů. „Byl bych šťastný, kdybychom za to dostali 500 milionů,“ uvedl předseda Rady ČRo. Zároveň ale zdůraznil, že jde o jeho „čistě osobní názor“. Podle jeho slov jsou o budovu pankráckého „mrakodrapu“ čtyři zájemci, které však odmítl jmenovat.
- 1. července 1997 – Koncesionářský poplatek za rozhlas se zvýšil z dosavadních 25 na 37 korun.** V platnost vstoupil zákon č. 135/1997 Sb., který schválil Parlament ČR 12. června 1997. (Podrobnosti o vzniku zákona č. 135/1997 Sb. viz 12. 6., 23. 5., 9. 5., 16. 4., 21. 3., 27. 2. a 25. 2. 1997. K témuž tématu viz 10. 12. a 11. 12. 1998.)
- 31. července 1997 – Nejžhavějším kandidátem na koupi rozhlasového mrakodrapu v Praze-Pankráci je společnost Vodní stavby Bohemia (VSB), napsaly Lidové noviny.** Nabídka společnosti zhruba ve výši 380 milionů korun vyhodnotila 30. července 1997 jako nejvýhodnější Rada ČRo. Prodejní smlouva by měla být podle informací LN podepsána nejpozději do 31. října. Pokud by k uzavření smlouvy s Vodními stavbami nedošlo, v záloze jsou ještě další tři zájemci, jejichž nabídky rada vyhodnotila jako méně výhodné – americké společnosti Harbis a Eunet a rakouský Saller Bau. Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek sice vítězství Vodních staveb odmítl potvrdit, nicméně ho nevyloučil. Podle jeho slov se nabídky výše zmíněných čtyř firem za budovu, která byla postavena za více než jednu miliardu korun, pohybovaly od 295 milionů do 383 milionů korun a nabídka Vodních staveb nebyla nejvyšší. Naděje Vodních staveb by ještě mohl ohrozit další zájemce ze Singapuru, který těsně po jednání rady nabídl 600 milionů korun (viz Lidové noviny, 31. července 1997). (Dále k prodeji rozhlasového střediska na Pankráci viz 5. 9., 11. 9. a 6. 11. 1997.)
- 19. srpna 1997 – Český rozhlas podepsal historickou dohodu se Slovenským rozhlasem.** Programoví ředitelé ČRo a SRo Josef Havel a Vladimír Holán podepsali v Bratislavě smlouvu o vzájemné spolupráci a výměně programů. Jde o první oficiální dohodu mezi těmito subjekty po rozdělení Československa a úplném osamostatnění obou rozhlasových stanic. Kromě výměny hudebních, dramatických a zpravodajských relací si obě rozhlasové stanice budou vzájemně poskytovat produkci svých hudebních vydavatelství. Dohoda dále předpokládá každoročně vysílat takzvané Týdny české kultury v SRo a recipročně ČRo představí aktuální dění ve slovenské kultuře. Smlouva umožňuje také stáže a pracovní pobyty redaktorů, techniků a řídicích pracovníků. (Viz Lidové noviny, 22. 8. 1997)

- 5. září 1997 – Český rozhlas podepsal smlouvu o prodeji pankráckého rozhlasového střediska se singapurskou investiční skupinou Wells Holdings PTE Ltd. zastoupenou českou společností Guarant Ltd., s. r. o.** ČTK o tom informovali generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek a předseda Rady ČRo Vladimír Poštulka. „Smlouvou o smlouvě budoucí“ se obě strany zavázaly, že do 6. listopadu 1997 uzavřou definitivní kupní smlouvu na rozestavěné rozhlasové středisko v Praze na Pankráci. Budoucí kupec zároveň složil na účet ČRo zálohu ve výši dvou procent kupní ceny, doplnil generální ředitel ČRo bez bližšího upřesnění ceny. (Viz následující datum.)
- 11. září 1997 – Singapurská firma Wells Holding koupí rozestavěnou budovu Českého rozhlasu na Pankráci za 550 milionů korun.** Informovaly o tom Lidové noviny s odvoláním na agenturu Czechtrade. Při podpisu smlouvy o smlouvě budoucí rozhlasu nenávratně zaplatila 11 milionů Kč. Singapurská společnost zamýšlí vybudovat z nedokončeného komplexu rozsáhlé kancelářské a obchodní centrum „singapurského typu“. Investice na dokončení by se měla pohybovat mezi 1,5 až dvěma miliardami korun (viz Lidové noviny, 11. 9. 1997).
- 26. září 1997 – Při tragické dopravní nehodě v Polsku zemřel ředitel brněnského studia ČRo Tomáš Vencálek a dva redaktoři Emanuela Možná a Pavel Ptáček.** Pracovníci brněnského studia se vraceli z týdenního semináře o rozhlasové publicistice, když se na silnici mezi Radomem a Kielci čelně střetli s nákladním automobilem. Nehodu způsobil řidič rozhlasové Mazdy, který při předjíždění neodhadl správně vzdálenost.
- 27. září 1997 – Výrazně omezeno má být zahraniční vysílání Českého rozhlasu – Radio Praha, napsaly Lidové noviny.** Podle představ ministerstva zahraničí by zahraniční vysílání mělo být od roku 1998 výrazně zjednodušeno, modernizováno a zlevněno. Toto vysílání je součástí propagace České republiky ve světě. Tiskový mluvčí ministerstva zahraničních věcí Vít Kurfürst Lidovým novinám řekl, že se ministerstvo rozhodlo vyhlásit výběrové řízení, protože panuje nespokojenost s kvalitou současného vysílání, které pod názvem Radio Praha zajišťuje Český rozhlas. Kurfürst poukázal na nízkou kvalitu vysílání na krátkých vlnách, s tím, že je nutné posuzovat formy propagace ČR ve světle moderních technologií. Součástí výběrového řízení proto bude i provozování zpráv z vysílání na stránkách internetu. Šéfredaktor zahraničního vysílání Jan Uhlíř nesouhlasí se záměrem, aby se od příštího roku vysílalo pouze v angličtině a v češtině pro krajany. Uhlíř Lidovým novinám řekl, že za poslední tři roky se nezměnila výše roční dotace, která činila 52 milionů korun, a pro rok 1998 má být dokonce snížena na 40 milionů. Zahraniční vysílání ČRo pokrývá podle Uhlíře velkou část zemského povrchu a není prý možné přesně vyčíslit, kolik lidí je poslouchá. Každoročně však přijde přes 6000 dopisů z celého světa. Uhlíř se domnívá, že v současné době není nikdo, kdo by mohl zajistit vysílání v takovém rozsahu a kvalitě jako Český rozhlas. (Viz 8. 12. 1997, 17. 3. a 23. 6. 1998.)
- 8. října 1997 – Šest poslanců stálé komise Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky navštívilo ostravské studio Českého rozhlasu.** Člen komise Pavel Dostál (ČSSD) v rozhovoru pro ČTK uvedl, že mediální komise se chce do konce roku 1997 zaměřit na regionální studia ČRo, jejich poslechovost a uvádění mediálních zákonů do praxe. Poslanec Dostál kritizoval situaci v ostravském rozhlasovém studiu. „Vedle nebývalé špatných vztahů mezi zaměstnanci a vedením studia zde byly již loni čerpány v rozporu se zákonem a etikou honoráře prostřednictvím ‚černé duše‘, jejich výši však Dostál nepřesnil. Podle pracovníků rozhlasu je to otázka tisíců korun. Věc bude muset řešit management Českého rozhlasu a Rada ČRo. Vyšetřit se bude muset podle Dostála i informace, kterou se od zaměstnanců ostravského rozhlasu dozvěděl, že si studio ČRo Ostrava nechalo zhotovit znělky v soukromém rádiu, což by bylo neslučitelné s postavením veřejnoprávního média. (K situaci v ČRo Ostrava viz 24. 10., 8. 11. 10. 11. a 21. 12. 1997.)
- 24. října 1997 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek doporučil řediteli ostravského studia ČRo Františku Prokopovi, aby zvažil své odstoupení z funkce.** Ježek to oznámil po schůzce se zaměstnanci ostravského rozhlasového studia. Důvodem k odstoupení Františka Prokopa je podle generálního ředitele ČRo trvalý pokles poslechovosti ostravského studia a nedostatky týkající se neoprávněného vyplácení honorářů, což odhalila hloubková kontrola. Kontroloři navíc zjistili případy, kdy zaměstnanci rozhlasu podnikají v soukromé agentuře a moderátoři vysílají v pořadech konkurenčních rozhlasových stanic. (Viz 8. 11. 1997)
- 6. listopadu 1997 – Český rozhlas podepsal kupní smlouvu na pankrácké rozhlasové středisko se singapurskou investiční skupinou Wells Holdings, která ji odkoupila za 550 milionů korun.** Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek sdělil, že obchod již schválila Rada Českého rozhlasu. Singapurci chtějí na Pankráci vytvořit komerční centrum. „Kromě toho zde zamýšlíme vybudovat dostatečnou základnu restaurací, supermarketů, obchodních zastoupení, center a specializovaných obchodů,“ uvedla ředitelka holdingu Wells Doreen Goh Poh Joo s tím, že plánování celého komplexu i s dostavbou dalších budov

by mělo být ukončeno do půl roku. Wells Holdings, který se do výběrového řízení přihlásil pouhé dva dny před uzávěrkou, koupil budovu prostřednictvím své dceřiné společnosti Park Plaza Private, upřesnil Ježek s tím, že při zprostředkování obchodu pomohla česká obchodní mise v Singapuru. Budovu na Pankráci se ČRo pokoušel neúspěšně prodat už několik let. Ze strany Singapuru jde o první investici do České republiky. (Dále viz 9. 11. a 6. 11. 1997, 15. 12. 1998 a 4. 1. 1999.)

- 8. listopadu 1997 – Rada Českého rozhlasu odvolala dosavadního ředitele Českého rozhlasu Ostrava Františka Prokopa, napsaly Lidové noviny.** „Vedením ostravského studia a jeho zhruba 70 pracovníků má být pověřen programový ředitel Českého rozhlasu Josef Havel (viz 10. 11. 1997). Rozhlas rovněž vyhlásí výběrové řízení na nového ředitele. Český rozhlas v Ostravě řeší v poslední době velmi nízkou sledovanost svého regionálního vysílání, když má zhruba jen dvouprocentní poslechovost mezi velkou konkurencí rádií na severu Moravy, avšak ze všech regionálních studií Českého rozhlasu má také ‚nejslabší‘ vysílač. K lepším výsledkům měla přispět letošní dubnová změna vysílání na ‚živé proudové‘, kdy se hudba ‚bez extrémů‘ střídá s mluveným slovem s minimem pravidelných pořadů. Atmosféra v rozhlase je v souvislosti s tím poznamenána dvěma postoji zaměstnanců – především jeho dlouholetí pracovníci nesou nelibě změny ve vysílání, úbytek publicistických pořadů a menšinyvých hudebních žánrů včetně vážné hudby. Druhá skupina je prakticky pro jakékoli moderní změny, které povedou ke zvýšení poslechovosti. Jejich kritika směřovala i do Prahy, někdy formou anonymních dopisů. Do Ostravy i proto přijeli přesně před měsícem členové sněmovní komise pro sdělovací prostředky, aby si vyslechli názory managementu i zaměstnanců,“ uvedl deník (viz Lidové noviny, 8. 11. 1997). Podle Týdeníku Rozhlas č. 53/1997 však František Prokop rezignoval na svou funkci sám – a to 10. listopadu 1997. (Dále viz 10. 11. 1997.)
- 10. listopadu 1997 – Vedení Českého rozhlasu neuvažuje v souvislosti s vytvořením 14 vyšších územních samosprávných celků o rozšíření svých osmi regionálních studií.** V sídlech nových regionů však hodlá vytvořit filiální redakce, podřízené nynějším studiím. V rozhovoru pro ČTK to oznámil generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek. „Rozhlas teď čeká zhruba dvouletá debata k možné změně struktury regionálních studií a k možným změnám ve vysílání,“ uzavřel Ježek.
- 10. listopadu 1997 – Prozatímním ředitelem studia Českého rozhlasu v Ostravě se stal programový ředitel a zástupce generálního ředitele ČRo Josef Havel.** Do funkce šéfa ostravského rozhlasového studia jmenoval Havla generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. Nový ředitel ostravského rozhlasového studia bude vybrán z výběrového řízení. (Viz 21. 12. 1997.)
- 20. listopadu 1997 – Z funkce šéfredaktora ČRo 2 – Praha odstoupil Libor Vacek.** Jeho místo zaujal Miroslav Bobek, do té doby vedoucí Programového centra 3 na stanici ČRo 2 – Praha (viz Týdeník Rozhlas č. 53/1997). 16. října 1999 nahradil Miroslava Bobka ve funkci šéfredaktorka ČRo 2 – Praha Miroslav Dittrich (viz příslušné datum).
- 22. listopadu 1997 – Na 1800 lidí využilo historicky třetího Dne otevřených dveří v budově Českého rozhlasu v Praze na Vinohradech.** O návštěvníky rozhlasu se staralo zhruba 80 lidí z řad redaktorů, vedoucích pracovníků i členů Dismanova dětského rozhlasového souboru (viz Týdeník Rozhlas č. 50/1997).
- 26. listopadu 1997 – Houslový virtuos Jaroslav Svěčený podepsal smlouvu s Českým rozhlasem. Programový ředitel ČRo Josef Havel po jejím podpisu konstatoval, že vzájemná spolupráce mezi Jaroslavem Svěčeným a Českým rozhlasem se bude odvíjet v několika rovinách.** První z nich zahrne prezentaci díla tohoto houslisty na stanici Vltava a dalších celoplošných okruzích, doplněnou o jeho podíl na hudební publicistice. Spolupráce dále ovlivní dramaturgii hudebního vydavatelství ČRo a odrazí se rovněž v rámci prestižních akcí veřejnoprávního rozhlasu, především v soutěžích Prix Bohemia Radio a Concertino Praga.
- 8. prosince 1997 – Český rozhlas znovu vyhrál veřejnou obchodní soutěž na provozování rozhlasového vysílání ČR do zahraničí.** S odvoláním na úředníky ministerstva zahraničí o tom informovala ČTK. Zahraniční vysílání tak bude i v roce 1998 zajišťovat Radio Praha, které je součástí ČRo. Ministerstvo zahraničí ovšem radikálně snížilo rozpočet zahraničního vysílání – a to o více než 7 milionů korun (z padesáti na 42 miliony korun).
- 21. prosince 1997 – Novým ředitelem ostravského studia Českého rozhlasu se stal Igor Horváth z Haviřova na Karvinsku.** Oznámila to ČTK. Igor Horváth pracoval jako obchodní ředitel reklamní agentury Pro Market. Do funkce šéfa ostravského rozhlasového studia nastoupil k 1. únoru 1998. Od svého působení ve funkci ředitele ČRo Ostrava si slíbujee stabilizaci studia. Je cílem je také vylepšit programové schéma stanice a přispět tak ke zvýšení poslechovosti ostravského rozhlasu. (Dále viz 29. 1. 1998.)

1998

- 6. ledna 1998 – Český rozhlas oznámil, že premiér Josef Tošovský nehodlá dále pokračovat v natáčení pořadu „Hovory s premiérem“.** Z vysílacího schématu ČRo 1 – Radiožurnálu byl proto tento pořad vypuštěn. Předseda vlády Josef Tošovský prostřednictvím tiskového mluvčího Vladimíra Mlynáře oznámil, že rozhovor bude poskytovat pouze tehdy, bude-li cítit aktuální potřebu seznámit posluchače s důležitými skutečnostmi o fungování vlády a státu. Český rozhlas vysílal „Hovory s premiérem“ pravidelně každé úterý jako součást hlavní zpravodajské relace Ozvěny dne – a to od roku 1991. Postupně se před mikrofonem vystřídali premiéři Petr Pithart a Václav Klaus. Josef Tošovský vystoupil poprvé v pořadu 23. prosince 1997.
- 15. ledna 1998 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek vyhlásil výběrové řízení na funkci ředitele stanice Radio Praha, která zajišťuje vysílání do zahraničí.** Dušan Pálka, který řídil stanici zhruba dva a půl roku, přičemž již před tím pracoval v rozhlasu jako šéfredaktor zahraničního vysílání, se rozhodl odejít na vlastní žádost. (Viz 17. 3. a 1. 4. 1998.)
- 26. ledna 1998 – O klasickou hudbu v rozhlasu má zájem zhruba 17 procent populace starší patnácti let a u 5 procent jde o zájem intenzivní.** Vyplývá to z výzkumu Českého rozhlasu opírající se o reprezentativní soubor více než osmi tisícovek respondentů. Výsledky výzkumu zveřejnil Týdeník Rozhlas (viz Týdeník Rozhlas č. 6/1998).
- 29. ledna 1998 – Vedení Českého rozhlasu svým osmi studiím v bývalých krajských městech stanovilo, aby do konce roku 1999 jejich poslechohost v regionech dosáhla pěti procent.** Napsala ve své zprávě ČTK, která se odvolala na slova generálního ředitele ČRo Vlastimila Ježka. Nedosažení tohoto cíle do roku 2000 by podle Ježka neznamenovalo zrušení studia, ale výměnu jeho vedení. „Dosažení stanovené pětiprocentní poslechohosti bude zřejmě nejvíce trápit studia v Ostravě, Olomouci a Ústí nad Labem, která dosahují podle údajů z roku 1997 pouze dvouprocentní poslechohosti v regionu. Ježek upřesnil, že nejlepší poslechohosti dosahuje studio Českého rozhlasu v Českých Budějovicích, které si denně zapne 16 procent tamních občanů; v Plzni a v Hradci Králové je zhruba desetiprocentní poslechohost,“ uvádí se ve zprávě ČTK.
- 29. ledna 1998 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek uvedl slavnostně do funkce nového ředitele ostravského studia Českého rozhlasu Igora Horvátha.** Stalo se tak na tiskové konferenci v Ostravě. Ježek při té příležitosti konstatoval, že nový ředitel regionálního studia ČRo v Ostravě byl vybrán v konkurzu, do nějž se přihlásilo 32 uchazečů (viz 21. 12. 1997). Igor Horváth oznámil, že jeho hlavním cílem je zvýšení poslechohosti ostravského studia.
- 30. ledna 1998 – Rozhlas by rád zvyšoval koncesionářské poplatky průběžně, napsaly Lidové noviny s odvoláním na tiskovou konferenci generálního ředitele ČRo Vlastimila Ježka v Ostravě.** Podle deníku je Ježek proti jednorázovému navyšování rozhlasového poplatku vždy až po několika letech. Generální ředitel ČRo preferuje každoročnímu zvyšování poplatku o nižší částky. „Hospodaření veřejnoprávního média by bylo lepší, kdyby každoročně rostl poplatek například o 1,50 koruny než pak za čtyři roky o 15 korun,“ konstatoval podle LN Vlastimil Ježek. Při tom si postěžoval na to, že ministerstvo financí přistupuje benevolentněji ke zvyšování poplatků u Telecomu nebo u České pošty.
- 1. února 1998 – ČRo 1 – Radiožurnál odvysílal poslední „Hovory v Lánech“ s prezidentem republiky Václavem Havlem.** Po téměř devíti letech existence pořadu (viz 11. 3. 1990) prezident v jeho posledním vydání uvedl, že se princip pravidelných promluv v českých poměrech již přežil. „Ty aktuality, které si vyžadají můj komentář, nechť mají komentář bezprostřední, okamžitý. Ty věci, které mají nadčasový charakter, nechť jsou předmětem jiného programu,“ prohlásil Václav Havel v posledních „Hovorech v Lánech“, které trvaly 45 minut. 28. března 1998 stanice ČRo 2 – Praha odvysílala první pořad „Rozhovory v Lánech“, který nahradil „Hovory“ (viz příslušné datum).
- 17. března 1998 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek vydal rozhodnutí o některých skutečnostech podmiňujících vznik nebo ukončení pracovního poměru, dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr nebo autorských smluv k Českému rozhlasu.** Na jeho základě začala causa Jiří Černý, která upoutala značnou pozornost sdělovacích prostředků. Ode dne platnosti tohoto rozhodnutí generálního ředitele ČRo nebude rozhlas zaměstnávat nebo spolupracovat s osobami, které: a) byly pravomocně odsouzeny pro úmyslný trestný čin a odsouzení jim nebylo dosud zhlazeno; b) zasáhnou do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby nebo do práva na ochranu osobnosti fyzické osoby či autorského práva jiné osoby. První osobou, které se rozhodnutí generálního ředitele ČRo dotklo, byl hudební publicista Jiří Černý. Černý v roce 1995 prohrál soud se svou bývalou

ženou Miroslavou Filipovou-Černou o polovinu autorských práv ke knize Hvězdy tehdejších hitparád. Soudní spor začal v roce 1989 a na začátku devadesátých let o něm jako novinář pro deníky Lidové demokracie, Prostor a Práce informoval novinář Vlastimil Ježek. Hudební publicista Jiří Černý, který na základě rozhodnutí generálního ředitele ČRo nesměl spolupracovat s Českým rozhlasem, obvinil Ježka z podjatosti. Proti Ježkovu rozhodnutí vystoupili hudebníci Jiří Stivín a Pavel Bobek, kteří uvedli, že si nepřejí, aby Český rozhlas vysílal jejich díla. (Ke sporu Černý versus Ježek viz 1. 4., 3. 4., 6. 4., 8. 4., 4. 9. 1998.)

- 17. března 1998 – Vítězem výběrového řízení na post ředitele zahraničního vysílání Českého rozhlasu – stanice Radio Praha – se stal Miroslav Krupička, pracovník zahraničního vysílání BBC.** Funkce se ujme 1. dubna 1998. Oznámila to ČTK s odvoláním na vedení ČRo. Miroslav Krupička absolvoval v roce 1986 Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Po práci v předlistopadovém rozhlasovém Mikrofóru zamířil v roce 1990 do Radiofóra a posléze od roku 1991 do konce roku 1997 pracoval v Londýně v české redakci zahraničního vysílání BBC. Miroslav Krupička vystřídá ve funkci Dušana Pálku (viz 15. 1. 1998).
- 17. března 1998 – Cizím jazykům na vlnách Radia Praha není zatím odzvoněno, napsala ve svém servisu ČTK.** Tradiční několikajazyčné krátkovlnné vysílání Radia Praha do zahraničí nebude možná od léta omezeno pouze na češtinu a angličtinu. Diskuse a hledání optimální podoby zahraničního vysílání pokračuje, potvrdili ČTK na ministerstvu zahraničí, podle jehož úsporného plánu z roku 1997 by měla v roce 1998 ze zmíněného vysílání zmizet němčina, francouzština i španělština. Původně toto opatření mělo nabýt platnosti již v lednu 1998, ale plánované omezení narazilo na odpor části veřejnosti i Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.
- 24. března 1998 – Předseda ODS a bývalý premiér Václav Klaus obvinil Český rozhlas z cenzury.** Na mítinku s občany Prahy 10 si Klaus postěžoval na nezáměr sdělovacích prostředků o svoji osobu i na otevřený zákaz vystoupit ve vysílání veřejnoprávního rozhlasu – konkrétně stanice ČRo 2 – Praha. Podle zprávy ČTK Klaus uvedl, že měl na 6. dubna 1998 domluveno vystoupení v pořadu Host do domu, kterého se prý pravidelně účastnil již předtím dvakrát do roka, na jaře a na podzim. „Přišla za mnou redaktorka s pláčem, že vedení rozhlasu to zakázalo,“ postěžoval si předseda ODS občanům. Šéfredaktor ČRo 2 – Praha Miroslav Bobek Klausovo nařčení odmítl. „Klaus byl aktérem Hosta do domu méně než před pěti měsíci. Z tohoto důvodu jsme s jeho účastí pro nejbližší dobu nepočítali,“ citovala ČTK Bobka. Podle něj redaktorka pořadu Stanislava Dufková expremiéroví účast nabídla před tím, než to konzultovala s nadřízenými. Klausovu sekretářku však o omylu informovala včas a klidně. „Klidně a bez pláče jsem hovořila s osobní sekretářkou Václava Klause a s ním osobně jsem se setkala,“ uvedla v rozhovoru Dufková pro agenturu.
- 28. března 1998 – ČRo 2 – Praha odvysílala první „Rozhovory v Lánech“ s prezidentem republiky Václavem Havlem.** Rozhovory nahradily tradiční Hovory v Lánech, které každou neděli vysílala stanice ČRo 1 – Radiožurnál (viz 1. 2. 1998). Formát nového pořadu se od svého předchůdce liší tím, že kromě dvou moderátorů rozmlouvá prezident republiky se svým hostem. Hostem premiérových Rozhovorů byl bývalý ministr kultury a předseda české části diskusního fóra česko-německé koordinační rady Pavel Tigrid. Pořad moderovali generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek a redaktor Robert Tamchyna. Rozhovory v Lánech bude stanice Praha vysílat každou poslední sobotu v měsíci. Pořad se vysílá dosud.
- 31. března 1998 – Byl položen základní kámen Studiového domu Českého rozhlasu v Římské ulici v Praze na Vinohradech.** Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek poklepem na základní kámen zahájil výstavbu objektu, který podle projektu vytvoří do roku 2003 provozní a funkční celek se stávající budovou Českého rozhlasu na Vinohradské třídě. „Zahájení stavby Studiového domu je symbolickým ukončením debat o tom, zda rozhlas bude za zhruba dvě miliardy korun dostavovat projektově nevhovující budovu na Pankráci, či zda zůstane na tradičním místě a pokusí se toto sídlo dotvořit tak, aby z něj mohl v příštím tisíciletí vysílat digitálně,“ prohlásil Ježek. Tato koncepce je podle něj podstatně levnější. Kdyby totiž rozhlas dostavoval pankráckou budovu, získal by objekt zhruba třikrát větší, než potřebuje. „Výstavba Studiového domu si spolu s rekonstrukcí staré budovy vyžádá zhruba jednu miliardu korun. Z této částky má rozhlas 550 milionů korun za prodej Pankráce,“ konstatoval generální ředitel ČRo (viz Týdeník Rozhlas č. 16/1998).
- 31. března–4. dubna 1998 – Český rozhlas a EBU uspořádaly v Praze seminář „Právo a odpovědnost novináře v demokratické společnosti“.** Zúčastnilo se jej 30 redaktorů zahraničních rozhlasů a 11 redaktorů z Českého rozhlasu.
- 1. dubna 1998 – Funkce ředitele tradičního vysílání veřejnoprávního rozhlasu do zahraničí, stanice ČRo 7 – Radio Praha, se ujal Miroslav Krupička.** (Viz 15. 1. a 17. 3. 1998.)

- 1. dubna 1998 – Lidové noviny zveřejnily pod titulkem „Jsem vlastně odsouzen podruhé, tvrdí Jiří Černý“ otevřený dopis hudebního publicisty a spolupracovníka ČRo Jiřího Černého předsedovi stále komise poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky Janu Kasalovi.** „Dostávám se k tomu, co je prapůvodem – zdůrazňuji: podle mého subjektivního názoru – celé záležitosti: k nejméně devítileté předpojatosti generálního ředitele Vlastimila Ježka vůči mé osobě. Pokusím se to vyargumentovat. V průběhu soudního sporu (1989–1995) mě bývalé ženy Miroslavy Filipové-Černé na straně jedné a Pantonu a mne na straně druhé o autorství knihy Hvězdy tehdejších hitparád (vyšla 1989) napsal Vlastimil Ježek na toto téma většinu velkých článků. Všechny tyto články napsal z hlediska jediného, žalující strany, tedy mé odpůrkyně... Podle rozsudku soudu jsme se s Pantonem omluvili v České televizi, Mladé frontě Dnes i jinde, zaplatil jsem Miroslavě Filipové odškodné 60 000 Kč a Pantonu pravidelně splácím dluh za inzeráty omluvy. Až mi bude 69 roků, bude částka 213 000 Kč splacena úplně. (Celkové omluvy totiž stály okolo půl milionu.) Nechci vám předkládat k úvaze, zda to odpovídá částce 40 000 Kč, o níž má odpůrkyně přišla tím, že jsem knížku podepsal sám. Případá mi však nespravedlivé, abych byl de facto souzen znova a ještě tvrději, vlastně k doživotnímu rozhlasovému mlčení – pokud bude Ježkovo nařízení i nadále platit. Očekávám, vážený pane Kasale, Vaše vyjádření,“ napsal Jiří Černý.
- 1. dubna 1998 – Rada Českého rozhlasu podpořila rozhodnutí generálního ředitele ČRo Vlastimila Ježka o některých skutečnostech upravujících práci v Českém rozhlase, které se jako prvního dotklo hudebního publicisty Jiřího Černého.** (Viz 17. 3. 1998.) Rada ČRo vydala usnesení 16/98 tohoto znění: „Rada ČRo souhlasí s obsahem rozhodnutím generálního ředitele. Je nezpochybnitelným právem organizace, aby sama v souladu s platnými zákony rozhodla o tom, koho bude zaměstnávat, respektive s kým bude spolupracovat a pro tyto vztahy stanovila svá obecná kritéria. V tomto smyslu vyslovuje Rada ČRo souhlas s dosavadním postupem generálního ředitele ČRo.“ (Dále viz 8. 4. 1998.)
- 3. dubna 1998 – Lidové noviny zveřejnily pod titulkem „Podivné lustrace v ČRo“ dopis hudebníka Jiřího Stívína, který se zastal hudebního publicisty Jiřího Černého ve sporu s generálním ředitelem rozhlasu Vlastimilem Ježkem.** „Považuji za svou povinnost protestovat proti názoru generálního ředitele Českého rozhlasu Václava Ježka už jen proto, že vystupuji již několik let v pořadu Samomluvy s hudbou a myslím si, že se mě tato věc týká. Jestliže lidé, kteří mají něco společného s veřejnoprávním vysíláním, nesmí bez lustrace v rozhlase vystupovat, jsem také jedním z nich, protože jsem nikdy žádné čestné prohlášení o své bezúhonnosti nepředložil a nikdo se mě nikdy na tuto skutečnost neptal. V případě, že přesto mohu vystupovat v ČRo, mám za to, že jsem byl lustrován bez mého vědomí nebo jde o zákaz zaujatý vůči Jiřímu Černému. Právě proto, že některé jiné stanice předkládají posluchači často neprofesionální pořady, je nanejvýš důležité, aby veřejnoprávní rozhlas zaměstnával osobnosti rozumějící věci. Jiří Černý je podle mého názoru jedním z mála, který tato kritéria splňuje, a jsem nanejvýš pobouřen malicherností a neobjektivním přístupem připomínajícím praktiky dřívějších dob. Proto žádám na protest proti zákazu vystupování Jiřího Černého v ČRo, aby veškeré mé pořady – Samomluvy s hudbou i jiné nebyly vysílány a do doby, než se věc, jak pevně doufám, vyřídí dle zdravého rozumu, nechci s ČRo spolupracovat,“ napsal Stívín v dopise.
- 3. dubna 1998 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek vydal obsáhlou „Tiskovou zprávu k tzv. cause Jiří Černý“.** „...protože prvním člověkem, na kterého mé rozhodnutí dopadlo, je veřejně známý Jiří Černý, a protože jsem kdysi jako jeden z mála novinářů o autorském podvodu Jiřího Černého psal (na základě osobní přítomnosti v soudních síních – nikoli na základě informací od jedné ze stran sporu), stala se z celé věci věc veřejná a zejména díky nekorektnímu přístupu České televize věc, která je veřejnosti předkládána jako osobní spor Ježka a Černého. Osobní motivy, ze kterých jsem podezírán, musím zásadně odmítnout. Ve funkci generálního ředitele Českého rozhlasu jsem již téměř pět let a vůči Jiřímu Černému jsem z této pozice nepodnikl nikdy nic. Mému rozhodnutí předcházela série konkrétních událostí. Rada posluchačů ČRo (poté, co má vyjádření považovali za neuspokojivá) zaslala Radě ČRo stížnosti na to, že Jiří Černý (se soudně zpochybněným morálním kreditem) má v Českém rozhlasu autorský publicistický prostor ve vysílání ČRo 2 – Praha – pořad Načerno, ve kterém hodnotí morálku svých spoluobčanů. Dvě z těchto stížností byly přímo formulovány jako stížnost na generálního ředitele Českého rozhlasu. Katalyzátorem následných dějů se stalo vystoupení Jiřího Černého jako hosta v pořadu „Host do domu“, kde se jednostranně vrátil k prohranému občanskoprávnímu sporu (trval léta a byl projednáván všemi stupni soudního řízení). Následovaly další stížnosti posluchačů Radě ČRo a usnesení Rady, které mi doporučilo v obecné formě řešit vystupování osob se zpochybněným morálním kreditem v Českém rozhlasu. Teprve poté jsem vydal právně konzultované rozhodnutí generálního ředitele, které nepostihuje jenom Jiřího